

Emelie Schepp

KUOLEMA HEINÄKUUSSA

Suomentanut Hanna Arvonen



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Hundra dagar i juli*

Copyright © Emelie Schepp 2024

First published by Norstedts, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-42832-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



Äidille

PROLOGI

Tummat pilvet lepäsivät tiheän metsän yllä Ombergissa. Johan Sundin käveli hitaasti polulla. Reppu roikkui raskaana hartioilla, ja takaansa hän kuuli muiden kurssilaisten hiljaisen mutinan. Oli viileä heinäkuinen ilta, ja heillä oli vain muutama sata metriä matkaa takaisin turistihotellille. Johan oli väsynyt ampumaharjoituksen jäljiltä. Ei niin uupunut, ettei pystyisi ajamaan autoa, mutta kuitenkin niin väsynyt, että heittäytyisi saman tien sohvalle päästessään kotiin Motalaan.

Johan otti puhelimen taskustaan ja soitti Amandalle. Hän oli odottanut nelipäiväistä intensiivikurssia pitkään, sillä sen aikana hän aikoi suorittaa metsästäjätutkinnon. Amanda oli kannustanut häntä lähtemään, joten hän uskoi, että Amanda kuulostaisi iloiselta vastatessaan. Mutta sen sijaan, että olisi kysynyt, miten Johan oli suoriutunut kokeesta, Amanda vastasi vain ”Hei” ja huokaisi raskaasti.

”Mikä sinua ärsyttää?” Johan kysyi.

”Autotallin ovi. En ymmärrä, miten se voi liikkua näin hitaasti.”

Johan hymyili ja asteli eteenpäin hämärällä polulla. Mieleensä hän näki tuiman näköisen Amandan, joka istui kärsimättömänä autossa sormeilemassa tummia kiharoitaan, jotka olivat samaa ruskean sävyä kuin tämän silmät.

”Olet siis jo kotona?” hän kysyi ja nosti reppua ylemmäksi olallaan.

”Ei huvittanut jäädä pidemmäksi aikaa isän luo”, Amanda sanoi.

”Vaikka siitä on kauan, kun olet viimeksi nähnyt perheesi.”

”Niin, mutta kaipasin sinua.”

Amanda ei kuulostanut kovin vakuuttavalta, mikä sai Johanin epäilemään, että Markus oli käyttäytynyt taas törkeästi. Uudenvuodenaattona, reilu puoli vuotta sitten, Markus oli tullut juttelemaan heidän kanssaan ja kehunut vuolaasti Amandan paljettimekkoa. Ensin Amanda oli punastunut hiusjuuriaan myöten, mutta kun Markus oli työntänyt hänen hiuksensa korvan taakse ja hyväillyt sormillaan hänen poskeaan, hän oli läimäyttänyt käden pois tehdäkseen selväksi, ettei se ollut okei. Kun Johankin oli huomauttanut asiasta, Markus oli vain virnistänyt vastaukseksi. Hän oli luultavasti ollut liian humalassa välittääkseen.

”Milloin tulet kotiin?” Amanda kysyi keskeyttäen Johanin ajatukset.

”Etkö aio kysyä, läpäisinkö metsästäjätutkinnon?” Johan kysyi ja pyyhkäisi sivuun oksan, joka roikkui polun yllä.

”Anteeksi, rakkaani. Miten se sujui?”

”Läpäisin kokeen, ja lähden ihan pian Ombergista. Olen kotona tunnin kuluttua.”

”Hyvä, sitten ehdin hiukan valmistautua.”

”Valmistautua?”

Amanda nauroi.

”Tänäänhän on sinun syntymäpäiväsi, jos olet sattunut unohtamaan?”

”Ei 27. syntymäpäivää kannata juhlia”, Johan vastusteli.

”Mutta minulla on sinulle yllätys.”

Puhelimesta kuului hiljaista narinaa, ja Johan tiesi sen kuuluvan autotallin automaattiovesta, joka vihdoin liukui ylös Amandan edessä.

”Haloo?”

”Olen täällä”, Amanda sanoi hitaasti. ”Olin vain näkevinäni liikettä etupihalla. Mutta ei tällaisella säällä mitään näe.”

Amanda vaikenä ja veti henkeä ennen kuin jatkoi:

”Johan?”

”Mitä?”

”Ulkovalot eivät toimi.”

Nyt oli Johanin vuoro nauraa.

”Se ei ole kovin suuri yllätys.”

”Olen tosissani”, Amanda sanoi tuohtuneena.

Jossain katkesi oksa, sen jälkeen metsä hiljeni jälleen. Polulla kuului vain muiden kurssilaisten puhetta, mutta he olivat niin kaukana Johanin perässä, ettei hän saanut selvää, mistä he keskustelivat.

”Rakkaani, ei siitä kannata hermostua”, hän yritti. ”Se oli varmasti vain naapurin kissa, ja ulkovalot ovat oikutelleet ennenkin.”

”Niin, ja minähän olen käskenyt sinun korjata ne.”

Kuullessaan auton moottorin äänen Johan tiesi, että Amanda ajoi autotalliin. Hetken kuluttua linjalta kuului tuttu narina, kun tallin ovi alkoi hitaasti sulkeutua.

”Lupaan, että teen sen.”

”Sinun täytyy”, Amanda intti. ”On tärkeää, että valot ovat kunnossa, etenkin sen naapurissa sattuneen murtovarkauden jälkeen.”

Johan kuuli Amandan sammuttavan auton ja avaavan oven.

Sitten kuului jälleen raskas huokaus.

”Mitä nyt?” Johan kysyi. ”Minähän lupasin korjata ulkovalot.”

”Perhanan harava kaatui päälleni, kun avasin auton oven.”

Hotellin parkkipaikka näkyi jo puiden lomasta. Johan jatkoi eteenpäin mutta pysähtyi kuullessaan tukahtuneen kirkkaisun. Hän katsoi hämmentyneenä kurssitoveriens suuntaan ennen kuin tajusi, että huuto oli kuulunut puhelimesta.

”Rakkaani? Mitä tapahtuu?”

”Johan...” Amandan ääni täräsi. ”Autotallissa on joku.”

Johanin käsikarvat nousivat pystyyn.

”Mitä?” hän sanoi. ”Kuka?”

”En tiedä, mutta auton takana on joku”, Amanda kuiskasi.

”Näen hänet taustapeilistä.”

Johan yritti epätoivoisesti keksiä luonnollisen selityksen sille, miksi joku oli heidän autotallissaan, mutta ei keksinyt muuta kuin murtovarkaat. Ahdistus täytti hänet, kun hän kuuli sulkeutuvan oven raskaan kolahduksen. Amanda oli nyt autotallissa yksin tunkeilijan kanssa.

”Minua pelottaa, Johan. En tiedä, mitä tekisin.”

”Haluan, että lukitset itsesi autoon. Voitko tehdä sen?” Johan kysyi ja lähti juoksemaan kohti hotellia.

Reppu hakkasi selkään, kun hän työntyi käppyräisten oksien välistä ja kiersi juosten ison kiven.

”Voi luoja... Hän liikkuu tännepäin, hän tulee!”

Nyt Amandan ääni tärisi entistä enemmän.

”Sinun täytyy lukita auton ovet, Amanda. Kuuletko?” Johan huohotti.

”En voi”, Amanda uikutti. ”Harava on takertunut oveen...”

Johan kuuli vaimonsa kauhistuneen hengityksen ja näki oman autonsa vähän matkan päässä parkkipaikalla.

”Lukitse ovet”, hän huusi. ”Paina nappia ja lukitse ne!”

”Minä yritän koko ajan!”

Johan ryntäsi metsän läpi.

”Amanda? Kuuletko minua?” hän huusi puhelimeen.

Kuului tömähdys ja sen jälkeen vain hiljaista vaikerointia.

”Amanda? Amanda!”

Johan pysähtyi niille sijoilleen, pidätti hengitystä ja kuunteli. Pienen hetken hän kuuli vain omat sydämenlyöntinsä. Sitten puhelimesta kuului narinaa, ja hän tajusi, että autotallin ovi avautui hitaasti uudelleen.

VUOTTA MYÖHEMMIN

KESKIVIIKKO

Maia Bohm ryntäsi sairaalan pääovesta sisään ja juoksi portaat ylös lasten teho-osastolle. Puhelimen laturi toisessa kädessään hän kiiruhti vastaanottotiskin ohi, tervehti tuttuja hoitajia ja jatkoi eteenpäin Timin huoneeseen. Pusero liimautui selkään. Kello oli vasta kahdeksan aamulla, mutta nyt oli heinäkuu, ja Motala kärsi painostavasta kuumuudesta. Helle oli alkanut viikko sitten ja jatkuisi vielä muutaman päivän.

Tim makasi sängyssä kännykkä kädessään. Maian kolme-toistavuotiaalla pojalla oli yllään raidalliset pyjamahousut ja t-paita. Vaaleat hiukset olivat pörrössä ja sormet liikkuiivat innokkaasti näytöllä rintakehän kohoillessa nopeasti. Pojan vieressä oli loppuunhalattu ja melkein kaikki täytteensä menettänyt siili Pigge, jonka Tim oli saanut viisivuotiaana.

”Hei, ukkoseni”, Maia sanoi ja meni pojan luo.

Kirkas auringonpaiste tunkeutui sisään sälekaihtimien raosta ja lankesi vierassänkyyn, jossa Maia tavallisesti nukkui yönsä ja josta hän oli herännyt tuntia aiemmin.

”Löysitkö laturin?” Tim kysyi heti.

Hän siirsi hiukan avosydänleikkauksessa asennetun apupumpun johtoa, joka kiemurteli rinnasta akkuyksikköön. Vaikka pumppu oli vain tilapäinen ratkaisu, se helpotti sydämen toimintaa Timin odottaessa sopivaa uutta sydäntä.

”Onneksi mummilli oli ylimääräinen kotona”, Maia sanoi.
”Mutta mitä sinun laturillesi on tapahtunut?”

”En tiedä. Kännykkä ei ollut latautunut yöllä, ja se voi sammuttua milloin hyvänsä. Huomasin sen heti, kun olit lähtenyt.”

Maia ei voinut olla hymyilemättä kuullessaan liioitellun paniikin Timin äänessä. Siitä lähtien, kun Tim oli tutustunut Wilmeriin, hänellä oli ollut lähes koko ajan puhelin kädessään. Kaverukset pelasivat ja snappasivat keskenään iltamyöhään asti, ja öisin puhelin oli yleensä Timin tyynyn vieressä.

”Yritä sitten ottaa se”, Maia sanoi ja roikotti laturia Timin edessä.

”Äiti, anna se tänne...”

”En ikinä”, Maia virnisti leikkisästi.

Tim sai otteen laturista, mutta Maia ei irrottanut otettaan. Hän oli taistelevinaan laturista, mutta lopetti heti, kun poika alkoi huohottaa.

”Miten voit?” hän kysyi levottomana. ”Hälytänkö sairaanhoitajan paikalle?”

”Kaikki hyvin”, Tim sanoi tukahtuneesti.

Maian vatsaa puristi, kun hän näki pojan tuskaisen ilmeen.

”Sydän vain...”

”Tim, minä tiedän”, Maia sanoi rauhoittavasti.

Hän istuutui Timin viereen ja halasi poikaa, kunnes tämän hengitys tasaantui. Sitten hän työnsi laturin sängyn vieressä olevaan pistorasiaan ja ojensi pitkän johdon pään Timille.

”Minun täytyy mennä, Ella odottaa autossa. Mummi tulee tänne heti, kun hän pääsee hammaslääkäristä”, Maia sanoi ja suuteli Timin pisamaista poskea. ”Nähdään illalla. Ja soita, jos tulee jotain. Okei?”

”Koo.”

”Rakastan sinua”, Maia sanoi olkansa yli ja lähti huoneesta.

Hän kiiruhti portaat alas ja ryntäsi ulos pääovesta. Hän oli tiennyt, ettei voisi jäädä Timin luokse, mutta teki silti kipeää jättää poika. Hän nielaisi karkottaakseen huonon omantunnon.

Sydänsairauden vuoksi Tim oli jatkuvasti hengästynyt, ajoittain se kuulosti jopa pelottavan pahalta. Tänään Tim oli kuitenkin vaikuttanut suhteellisen pirteältä, Maia vakuutti itselleen. Hänen oli pakko yrittää ajatella positiivisesti, koska jos hän mietti, miten sairas Tim oikeasti oli, hän ei kestäisi.

Hänen ruostetäpläinen Ford-avolavansa oli parkissa kahden taksin takana. Kun hän istuutui autoon, puhelin alkoi soida. Hän kaivoi sen taskustaan ja irvisti.

”Kuka se on?” Ella kysyi.

Tytär katsoi häntä matkustajan penkiltä silmät pyöreinä. Ella oli seitsemänvuotias ja pukeutunut kukalliseen t-paitaan ja shortseihin. Musta reppu oli sylissä ja vaaleat hiukset pörössä niin kuin aina.

”Greg, uusi työparini. Minun pitäisi jo olla asemalla, ja hän varmasti ihmettelee, missä viivyn.”

Maia huokaisi ja työnsi puhelimen takaisin taskuun. Hän oli liittymässä Motalan poliisin pieneen rikosyksikköön, eikä myöhästyminen ensimmäisenä päivänä ollut kovin hyvä alku.

Hän käänsi rattia, ajoi pois sairaalan alueelta ja joutui polkaisemaan jarrut pohjaan, jotta ei olisi törmännyt roska-autoon. Hän ajoi kovaa vauhtia muutaman keltaisen kerrostalon ohi Storgatanille ja jatkoi kohti Mariebergin koulua.

Harmaanruskea tiilirakennus oli remontoitu hiljattain, ja päiväkotia oli aivan sen vieressä. Tavallisesti lapset olisivat olleet tähän aikaan ulkona leikkimässä, mutta nyt oli lomakausi ja aidattu piha oli tyhjä.

Maia pysähtyi aivan koulun portin eteen. Vähän matkan päässä lyhtypylväässä oli A4-kokoinen juliste, jossa oli teksti: *”Oletko nähnyt Amanda? Hän katosi kotoaan 19. heinäkuuta. Ota yhteyttä poliisiin tai Johaniin.”* Mustavalkoinen kuva oli auringon haalistama, mutta edelleen saattoi nähdä, että siinä

oli kaunis, kiharatukkainen nainen, jolla oli syntymämerkki poskessa ja leveä hymy.

Koulualueen vieressä, osittain korkeiden mäntyjen ja koivujen takana piilossa, häämötti Varamon uimaranta. Tasaisen rannan parkkipaikka oli täynnä autoja. Maia oli tiennyt jo heidän muuttaessaan tänne, että se oli suosittu uimaranta, mutta hän ei olisi osannut ikinä arvata, että se oli myös yksi maan kauneimmista.

”No niin, ulos autosta.”

Ella istui paikallaan turvavyö kiinnitettynä ja kädet repun ympärillä. Otsa oli rypyssä ja huulet puristuneet viivaksi. Yleensä Maian äiti vei Ellan päiväleirille, mutta juuri tänään, kun äidillä oli muuta menoa ja Maian olisi pitänyt ehtiä ajoissa töihin, Maia oli joutunut ensin palaamaan sairaalaan viedäkseen Timille uuden laturin, ja kaiken kukkuraksi hänellä oli ollut vaikeuksia auton käynnistämisessä. Auto oli jo parhaat päivänsä nähnyt eikä se oikutellut ensimmäistä kertaa, mutta Maia ei ollut koskaan ennen nähnyt tytärtään niin äkäisenä.

”Milloin me muutetaan takaisin kotiin?”

Maia huokaisi uudelleen.

”Ella, en ehdi nyt puhua tästä asiasta...”

”Mutta haluan tietää”, tyttö intti.

”Mutta minä en osaa vastata. Sinähän olet saanut päiväleirillä paljon uusia kavereita, eikö niin?”

Maia sammutti auton, nousi paahtavaan auringonpaisteseen ja kiersi avaamaan Ellan oven.

”En halua mennä päiväleirille.”

”Et voi muutakaan, koska mummi on yleensä päivisin Timin luona ja minun täytyy tehdä töitä.”

”Eli me ollaan täällä siis tosi kauan?” Ella sanoi ja puristi repua entistä tiukemmin.

”Meidän täytyy jäädä tänne ainakin siihen asti, että isoveljesi paranee.”

Miksi Maia sanoi niin? Motala oli nyt heidän kotinsa eivätkä he luultavasti koskaan palaisi Ljungdaleniin.

”No, milloin hän sitten paranee?”

Maia tunsi kärsivällisyytensä olevan lopussa.

”En osaa vastata siihenkään, mutta sairaalan paras sydänlääkäri hoitaa häntä, ja sehän on kaikkein tärkeintä. Eikö niin?” hän sanoi ja ojensi käden tyttärelleen.

Ella ei ollut näkevinään äitinsä ojentamaa kättä, kun avasi turvavyön ja lähti tarpomaan aution koulunpihan poikki.

”Haen sinut iltapäivällä”, Maia huusi tytön perään.

Ella ei vastannut, marssi vain suoraan sisälle koulurakennukseen. Maia huokaisi. Ei hän ollut tällaista aamua odottanut. Toisaalta hän ei ollut koskaan myöskään kuvitellut olevansa yksinhuoltajaäiti vieraassa kaupungissa, mutta tässä sitä oltiin.

Hän istuutui takaisin paahtavan kuumaan autoon, mutta kun hän yritti käynnistää sen, mitään ei tapahtunut.

”Voi ei...”

Hän väänsi avainta virtalukossa monta kertaa, mutta kuului vain naksahdus, ei muuta.

Hän katsoi nopeasti ympärilleen ja toivoi löytävänsä jonkun, jolta voisi pyytää apua, mutta ei nähnyt muita kuin kaksi skuuteilla lähestyvää tyttöä. Hän kirosi hiljaa, epäröi hetken ja otti sitten puhelimen käteensä.

Rikostutkija Greg Wallin kaatoi kahvia termospulloon ja otti sitten pullapussin tiskipöydältä. Hän vilkaisi kelloa. Maia Bohmin olisi pitänyt saapua poliisitalolle neljännestunti sitten, mutta tämä ei ollut vielääkään ilmoittanut itsestään.

”No niin”, hän sanoi Noomi Sandströmille latoessaan korvapuusteja vadille. ”Kahvi on valmista.”

Lyhyt, 29-vuotias polkkatukkainen nainen ei vastannut. Noomi oli monta kertaa tehnyt Gregiin vaikutuksen tietotekniisillä taidoillaan, mutta hänellä oli ärsyttävä tapa uppoutua kännykkäänsä. Hän ei kohottanut katsettaan edes silloin, kun turhautunut poliisipäällikkö Peppe Norlén astui huoneeseen.

”Anteeksi”, Peppe mumisi. ”Jäin suustani kiinni toimittajan kanssa, joka soitti ja halusi minulta kommentin Amandan tapauksesta.”

Amanda Sundin oli kadonnut kotoaan jäljettömiin vuotia aiemmin, ja oli selvää, että ratkaisematon tapaus vaivasi Peppeä. Rypyt tämän otsalla olivat muuttuneet syvemmiksi, renkaat silmien alla tummemmiksi, ja ennen niin terävä katse oli nyt huolestunut. Peppe oli 55-vuotias, hän oli ollut poliisina reilut kolmekymmentä vuotta ja niistä kaksi Gregin pomona, mutta hän ei näyttänyt enää siltä itsevarmalta tutkinnanjohtajalta, joka suhtautui työhönsä intohimoisesti.

”Kerroitko, että tutkinta on lopetettu?” Noomi kysyi kohottamatta katsettaan puhelimesta.

”Ei sitä ole lopetettu, Noomi. Sen prioriteettia on vain lasketu.”

”Kerroitko sen toimittajalle?”

”En, enkä myöskään vastannut kysymyksiin, miksi emme ole löytäneet Amandan ruumista ja onko mahdollista, että hän on edelleen elossa”, Peppe sanoi hampaitaan kiristellen. ”Sainoin vain, että tiedotamme asiasta heti, kun on jotain tiedotettavaa. Sen jälkeen hän alkoi paasata poliisin uskottavuudesta.”

Noomi työnsi kiiltävän mustat hiukset silmiltään ja kohotti puhelinta.

”Juuri nyt uskottavuus on olematon.”

Hän näytti heille videon aamun uutislähetyksestä. Ykkösuutinen käsitteli Amandaa ja tämän katoamista, josta oli tänään kulunut tasan vuosi. Kun uutisissa näytettiin patkka Amandan itkevästä isosiskosta, joka väitti, ettei poliisi enää edes yrittänyt löytää syyllistä, Peppe nappasi puhelimen Noomin kädestä.

”Mitä sinä teet?” Noomi huudahti.

”En jaksa kuunnella enempää”, Peppe sanoi kovaan ääneen, sulki videon ja laski puhelimen pöydälle.

Huone hiljeni. Greg huomasi, että Noomi yritti tavoittaa hänen katseensa, mutta hän tuijotti itsepäisesti pullavatia. Se oli ollut Gregin ensimmäinen iso juttu. Hän oli työskennellyt rikostutkijana vasta muutaman vuoden, ja Amandan katoamiseen verrattuna kaikki muut tapaukset olivat olleet läpihuutojuttuja.

Talo Dynuddenissa oli ollut pimeä ja pahaenteisen hiljainen, kun Greg ja hänen työparinsa Sebastian Ekman olivat saapuneet sinne Amandan aviomiehen Johanin ilmoitettua hätätilanteesta. Autotalli oli ollut tyhjä ja Amandan Volkswagen poissa. Amandan puhelin oli ollut suljettu eikä sitä ollut löydetty mistään.

Kun Johan oli palannut kotiin metsästyskurssilta Ombergista, missä hän oli sanonut olleensa Amandan soittaessa, hän oli ollut niin kiihtynyt, että poliisien oli ollut vaikea ymmärtää hänen puhettaan.

”Tälle on varmasti hyvä selitys”, Sebastian oli yrittänyt. ”Ehkä Amanda vain haluaa olla vähän aikaa yksikseen, kyllä hän varmasti palaa takaisin.”

Johan oli vastannut kimeällä äänellä:

”Teidän täytyy uskoa minua, joku on siepannut hänet. Hän on poissa!”

Gregistä oli ollut kauheaa nähdä Johan sellaisessa paniikissa. Nuori poliisi ei ollut sanonut paljoakaan, mutta pian hän ja koko rikosyksikkö olivat vakuuttuneet siitä, että Johan oli oikeassa. Amanda ei ollut kadonnut vapaaehtoisesti, autotallissa oli ollut joku muukin. He olivat ottaneet yhteyttä Amandan omaisiin ja etsintäkuulutusta oli levitetty sosiaalisessa mediassa, mutta kukaan ei tiennyt, mitä Amandalle oli tapahtunut. Sen sijaan spekulatiot olivat käyneet kuumina. Toimittajat olivat kirjoitelleet paljon Amandan ja Johanin elämästä, mutta vähitellen jutut olivat alkaneet toistaa itseään ja lopulta median kiinnostus oli hiipunut. Nyt, katoamisen vuosipäivänä, tarina kuitenkin vedettiin jälleen esiin.

Noomi otti puhelimensa ja käynnisti videon uudelleen.

”Pyysin sinua sulkemaan sen, Noomi”, Peppe sanoi tuohtuneena.

”Lavasta sitten vaikka minut, niin nappaat edes *jonkun*”, Noomi mumisi.

”Mitä sanoit?” Peppe kysyi terävästi.

”En mitään”, Noomi sanoi ja työnsi puhelimen taskuunsa.

Peppe vilkaisi huokaisten kullanväristä Rolexiaan ja kääntyi katsomaan Gregiä.

”Missä se uusi poliisi, Maia Bohm, on?”

”Ei aavistustakaan”, Greg vastasi.

”Mutta tiedätkö, onko hän tulossa?”

”En, mutta jos olemme joutuneet odottamaan lisävoimia kuukauden, voimme varmaan odottaa vielä hetken”, Greg sanoi yrittäen keventää tunnelmaa.

”Joko Sebastianin lähdöstä on tosiaan kulunut kuukausi?” Noomi kysyi.

”Kyllä”, Greg nyökkäsi ja tajusi, ettei ollut jutellut entisen työparinsa kanssa sen jälkeen.

Sebastian oli soittanut kaksi kertaa, mutta Greg ei ollut vastannut, vaikka hän tiesi, että he törmäisivät väistämättä toisiinsa ennemmin tai myöhemmin. Hän ei voinut olla surematta Sebastianin irtisanoutumispäätöstä. Nyt hän yritti pohdiskella, millaisia tunteita entinen kollega herätti hänessä. Tunsiko hän itsensä petetyksi? Todennäköisesti.

”Kuulin, että Maian oli pakko lopettaa edellisessä työpaikassaan henkilökohtaisista syistä. Tiedätkö te, mistä siinä oli kysymys?” Noomi pohti.

Greg pudisti päätään.

”Tiedän vain sen, että hän on uurastanut monta vuotta Härjedalin poliisissa ja on pätevä rikostutkija”, hän vastasi.

”Hän on hyvä”, Peppe vahvisti. ”Paitsi täsmällisyydessä.”

Gegin puhelin soi. Hän tarttui siihen ja vastasi:

”Rikoskomisario Greg Vallin.”

”Hei, täällä on Maia. Uusi kollegasi.”

”Yritin soittaa sinulle aikaisemmin. Oletko jo asemalla?”

”En, autoni irtisanoi yhteistyösopimuksemme. Mitä luulet, voisitko tulla hakemaan minut?”

”Ehkä vika on akussa”, Maia sanoi, kun hänen avolavaansa kuljettava hinausauto katosi näkyvistä.

Greg seisoj mykkänä hänen vieressään Mariebergin koulun edessä. Maia tapasi uuden kollegansa ensimmäistä kertaa, eikä tämä näyttänyt lainkaan sellaiselta kuin hän oli kuvitellut. Mies oli pitkä ja hoikka, hiukset olivat keskijakauksella 90-luvun tyyliin ja silmissä oli epävarma katse. Vaaleansininen paita oli napitettu kaulaan asti ja sen helma oli työnnetty huolellisesti housuihin.

”Arvailen tietenkin vain”, hän jatkoi. ”En tiedä autoista mitään muuta kuin että tuo romukasa on melkein yhtä vanha kuin minä.”

”Miten vanha sinä sitten olet?” Greg kysyi vaisusti.

Maia kohotti kulmiaan.

”Neljäkymmenen kahden, etkö ole muka ottanut minusta selvää?”

”En ole. Pomo on vain kertonut, että sinä olet tästä päivästä alkaen meidän uusi rikostutkijamme”, Greg sanoi ja silitteli paitaansa.

”Peppe Norlén, eikö niin?”

Greg nyökkäsi.

”Hän odottaa asemalla, samoin Noomi”, hän sanoi ja lähti kävelemään kohti Volvoaan, joka seisoj puiden varjossa vähän matkan päässä.

”Eikö hän ole kertonut minusta mitään muuta?” Maia kysyi ja seurasi perässä.

”Ei kovin paljoa, paitsi että entisen esimieheni mielestä olet kuulemma positiivinen ja työllesi omistautunut.”

”Joo, lahjoin hänet sanomaan niin”, Maia sanoi kuivasti ja sai Gregin hymyilemään, ja samalla hetkellä Maia tajusi, että epävarman kuorensa alla mies oli varsin komea. ”Miten kauan luulet, että auton korjaaminen kestää?”

Greg kohautti hartioitaan.

”Ei aavistustakaan, mutta yleensä korjaamon Niklas on nopea.”

”Tunnetko hänet?”

Greg nyökkäsi taas.

”Tunnen useimmat ihmiset kaupungissa. Se on tyypillistä...”

”Kun on kyttä”, Maia täydensi.

”Niin, tai jos on asunut samassa kaupungissa koko ikänsä.”

Greg avasi auton oven ja asettui istumaan ratin taakse. Maia istuutui uuden kollegansa viereen ja yritti arvailla tämän ikää. Greg oli selvästi nuorempi kuin hän, ehkä kaksikymmentäviisivuotias, ja ujosta ja hieman kömpelöstä olemuksestaan huolimatta tämä vaikutti myös välittävältä.

”Olet siis kotoisin täältä?” Maia kysyi.

”Kyllä, ja asun kaupungissa, siis *keskustassa*.”

Maia nauroi.

”Yksin? Vai onko sinulla tyttöystävä tai avopuoliso?”

”Ei minulla ole edes ruukkukasveja.”

Greg hymyili taas, mutta katse oli oudon alakuloinen, aivan kuin hän olisi kantanut raskasta surua.

”Etkö ole koskaan harkinnut, että lähtisit täältä pois?” Maia kysyi. ”Tarkoitan vain, että sinähän olet vielä nuori.”

Greg laski katseensa ja pudisti päätään.

”Viihdyn täällä.”

”On Motala ainakin isompi kuin Ljungdalen”, Maia totesi.

Greg katsoi taas häntä.

”Siitä se siis johtuu”, hän sanoi asiallisesti.

”Mikä?”

”Se, että tulit tänne?”

Maia kuuli uteliaisuuden Gregin äänessä. Tämä todennäköisesti ihmetteli, miksi keski-ikäinen nainen oli päättänyt muuttaa uuteen kaupunkiin, jossa ei tuntenut ketään. Aivan kuin hänen olisi ollut pakko paeta.

Tai niin Maia ainakin kuvitteli. Ehkä Greg vain yritti muodostaa hänestä jonkinlaista käsitystä. Hän ei ollut sellainen nainen, joka huomattiin. Hän ei ollut ruma, mutta ei kauniskaan. Eikä toisaalta myöskään erityisen hoikka.

”Ei, syy ei ollut se, että Motala on suurempi”, Maia vastasi.

”Miksi sitten?” Greg kysyi.

”Minun oli vain pakko muuttaa tänne”, Maia sanoi lyhyesti.

Mitä muutakaan hän voisi sanoa? He olivat tunteneet toisensa kymmenen minuuttia, eikä hän halunnut päästää kollegaansa saman tien sisälle elämäänsä. Hän ei halunnut kertoa, että hänen entinen miehensä oli tehnyt hänen ja lastensa elämästä helvettiä, ja kuinka se oli osasyy siihen, että hän oli joutunut ahtamaan muuttolaatikat äitinsä taloon Kärabyssä. Se oli entinen kesämökki, joka oli remontoitu talviasuttavaksi, ja jostain käsittämättömästä syystä äiti oli päättänyt maalata sen vaaleanpunaiseksi.

Juuri kun Greg aikoi sanoa jotain, hänen puhelimensa alkoi soida. Maia ehti nähdä poliisipäällikön nimen näytöllä ennen kuin Greg vastasi ja laittoi kaiuttimen päälle.

”Hei Peppe. Hyvä että soitit, hain juuri Maia Bohmin.”

”Hienoa, menkää sitten saman tien Dynuddeniin.”

Greg kurtisti kulmiaan.

”Miksi?”

”Naapurissa asuva nainen kuuli laukauksen Johan Sundinin talosta. Hän kuulosti hätäntyneeltä, Greg. Tosi hätäntyneeltä.”

Greg ajoi kovaa vauhtia Motalan sillan yli Dynuddenin suuntaan. Maia istui pelkääjän paikalla ja katsoi kirkasta aurinkoa. Maian norlantilainen murre kiehtoi Gregiä, samoin kuin tämän pukeutumistyyli. Pusero oli ryppyinen ja farkut kuluneet. Adidas-lenkkarit, jotka olivat joskus olleet valkoiset, olivat nyt likaisen harmaat. Nainen vaikutti väsyneeltä, aivan kuin ei olisi vähään aikaan nukkunut kunnolla, mutta kun Greg oli ajanut koululle ja tavannut uuden työparinsa, tämä oli hymyillyt leveästi ja esitellyt itsensä.

Greg kääntyi oikealle ja jatkoi eteenpäin pienelle asuinalueelle, jossa oli uusia omakotitaloja ja niiden pihoilla trampoliineja. Tämä oli varmasti väärä hälytys, hän yritti vakuuttaa itselleen, kun he lähestyivät kadun viimeistä taloa. Naapuri, joka oli uskonut kuulleensa laukauksen, oli todennäköisesti kuullut väärin, mutta levottomuus kasvoi silti Gregin sisällä. Mitä oli tapahtunut?

Greg oli pohtinut samaa tasan vuosi sitten, kun hän ja Sebastian olivat olleet matkalla tänne, tähän samaan taloon. Hänen viisi vuotta vanhempi kollegansa oli saanut esitutinnan johtaakseen, ja he molemmat olivat olleet varmoja, että tapaus ratkeaisi nopeasti, mutta Amandaa ei ollut vielääkään löydetty.

Amandan katoaminen oli saanut Johanin hysteeriseksi. Greg muisti miehen viestit puhelinvastaajassaan ja kuinka tämä oli soitellut yhä uudelleen kysyäkseen, mitä he olivat saaneet tutkinnassa selville. Johan oli myös kantanut mukanaan vaimonsa kuvaa, jota hän oli näyttänyt epätoivoisesti kaikille kaupungilla

kohtaamilleen ihmisille. Kenelläkään ei kuitenkaan ollut ollut mitään hyödyllistä kerrottavaa Amandan löytämiseksi. Vähitellen ihmiset olivat lakanneet välittämästä Johanista, ja jotkut olivat alkaneet kävellä kiertoteitä, jotta eivät olisi joutuneet kasvo-
tusten tragedian kohdanneen miehen kanssa. Ajan myötä myös puhelut poliisille olivat harventuneet ja lopulta loppuneet kokonaan.

”Ollaanko nyt perillä?” Maia kysyi, kun Greg jarrutti ja pysähtyi ison omakotitalon eteen, jossa oli musta katto ja pieni-
ruutuiset ikkunat.

”Joo”, Greg sanoi ja tunsi puristavan solmun vatsassaan.
”Tämä on Johan Sundinin koti.”

”Miksi sinä sitten epäröit?”

Greg kohtasi Maian katseen ja pudisti päätään. Hän halusi kertoa Amandan tapauksesta, mutta siinä oli niin paljon sel-
laista, mitä Maia ei tiennyt, eikä sitä voisi kuitenkaan kertoa nyt kokonaan.

”Puhutaan siitä myöhemmin”, hän sanoi ja avasi turvavyön.

He kiiruhtivat yhdessä kohti taloa. Greg soitti ovikelloa ja odotti, kunnes hiljainen melodia päättyi, kokeili ovenkahvaa ja totesi, että ovi oli lukossa. Sitten hän astui eteenpäin ja kuunte-
li. Sisällä oli hiljaista.

”Onko taloon toista sisäänkäyntiä?” Maia kysyi.

Greg nyökkäsi. He juoksivat hiukan kyyryssä talon taakse. Greg ei pystynyt tukahduttamaan pahoja aavistuksiaan, mutta hän ei sanonut mitään. Hän käveli kuihtuneella nurmikolla lo-
juvan letkun ohi ja nousi terassille.

Maia kokeili terassin ovea.

”Tämäkin on lukossa”, hän totesi.

”Mitä nyt tehdään?” Greg kysyi vaisusti.

Mitään sanomatta Maia otti tyhjän kukkaruukun ja löi sillä
ikkunaa muutta mutkitta. Ruutu hajosi ja sirpaleet levisivät keit-

tiön lattialle. Hän työnsi kätensä sisään ja avasi ikkunan salvan.

”Poliisi!” hän huusi taloon. ”Tulemme sisään!”

Greg otti aseensa esiin, kapusi sisään ikkunasta ja käveli Maian edellä keittiön läpi. Se oli iso ja näytti valkoisine kaapin-
ovineen ja suurine marmorisaarekkeineen suunnilleen samalta
kuin viimeksi. Hiljaisuus tuntui painostavalta, kun he kävelivät
eteenpäin luontoaiheisen taulun ohi ja astuivat leveään kynnyk-
sen yli lämpimään olohuoneeseen.

Gregin vatsaa vihlaasi ilkeästi, kun hän näki kaaoksen. Tele-
visio oli seinällä vinossa, sohvapöytä oli kaatunut ja kirjahyllyn
kirjat lojuivat hajallaan lattialla.

He etenivät varovasti peremmälle taloon, kävelivät hi-
taasti yläkerran portaiden ohi ja varmistivat, että eteinen ja
vaatekaappi olivat tyhjiä.

Juuri silloin jostain kuului ääntä.

Greg pysähtyi kuuntelemaan.

Se kuulosti hiljaiselta itkulta.

Maiakin oli kuullut sen ja viittoi nyt Gregiä liikkeelle.

Kodinhuutohuoneen ovi oli auki. Siellä ei ollut ketään, mut-
ta huoneen perällä oli suljettu ovi, jonka Greg tiesi johtavan
autotalliin. Hänen sydämensä jyskytti, kun hän tajusi, että äänen
täytyi kuulua sieltä.

He etenivät varovasti ovelle ja pysähtyivät.

Greg painoi kahvaa, avasi oven ja haukkoi henkeä.

”Voi luoja...”

Mies oli lysähtänyt istumaan seinää vasten, ja lattialla hänen
vieressään oli metsästyskivääri.

Se oli Johan.

Puolet miehen kasvoista oli pelkkää veristä mössöä. Johanin
vaatteet ja seinä hänen takanaan olivat verestä punaiset. Käsi-
varret roikkuivat velttoina sivuilla ja hänen alleen oli muodostu-
nut tumma lammikko, josta valui noro lattiakaivoon.

Nyyhkäisy kuului uudelleen ja hetken kuluttua miehen huulille kohosi verikupla.

”Hän on elossa!”

Maia heittäytyi eteenpäin ja polvistui.

”Auta minua asettamaan hänet selälleen.”

”En tiedä, pystynkö...”

”Sinun täytyy.”

Greg työnsi aseensa koteloon. Kädet tärisivät ja sappi kohosi kurkkuun, kun hän tarttui Johaniin ja he laskivat tämän yhteisvoimin selälleen lattialle. Johan oli suhteellisen pienikokoinen, mutta hervoton vartalo tuntui raskaalta.

”Ambulanssi”, Maia sanoi. ”Soita ambulanssi!”

Greg otti puhelimen ja soitti hätänumeroon. Puhuessaan päivystäjän kanssa hän näki Maian painelevan Johanin rintakehää tasaisessa rytmissä.

”Taistele”, Maia mutisi.

”Ambulanssi on tulossa”, Greg sanoi lopettaessaan puhelun.

Maia ei näyttänyt kuulevan häntä vaan jatkoi epätoivoisena elvytystä. Hän toisteli jatkuvasti, että Johanin oli taisteltava, eikä tämä saanut antaa periksi.

Maia laittoi kaksi sokeripalaa kahvimukiin, sekoitti ja katsoi ympärilleen. Poliisitalon kokoushuone oli nuhruinen. Kattolevyt olivat täynnä halkeamia, pöytä naarmuinen, eikä tussitaulua ollut pyyhitty huolellisesti. Greg istui vaiti hänen vieressään ja tuijotti pöytää. Gregin hiukset olivat pörrössä ja paidan hihoissa oli kuivuneita veritahroja, sillä he molemmat olivat taistelleet pelastaakseen Johan Sundinin hengen. Vaikeasti haavoittunut mies oli viety suoraan sairaalaan, ja tiimi oli kokoontunut poliisitalolle ensimmäistä tutkintapalaveria varten.

”Vähän aikaa sitten Johan Sundin löydettiin siis ammuttuna kotoaan Dynuddenissa”, Peppe Norlén sanoi ja nojautui tuolissa taaksepäin. ”Hänen tilansa on hengenvaarallinen ja häntä leikataan parhaillaan.”

Tutkinnanjohtajan katse oli poissaoleva, aivan kuin hän olisi ollut ajatuksissaan jossain muualla. Tummissa hiuksissa oli muutama hopeinen suortuva, rypyt silmänurkissa olivat syvät, ja ranteessaan hänellä oli kullanvärinen kello. Pöydässä istui myös it-rikostutkija Noomi Sandström. Noomin silmät siristyivät hänen hymyillessään, ja hänen t-paidassaan oli jonkinlainen ruutukuvi, jonka väri muistutti poliisitalon julkisivua. Itse rakennus oli luultavasti 70-luvulta. Niihin aikoihin ruosteepunaisen ja vaaleanpunaisen väriyhdistelmä oli varmasti ollut suosittu, Maia mietti, mutta se oli silloin. Neuvotteluhuone oli toisessa kerroksessa, ja ikkunasta näkyivät rautatieasema, oikeustalo ja pieni puisto, jossa oli kuivillaan oleva suihkulähde ja helteessä nuutuneita kasveja.